

Fyrir stuttum var danski forsætisráðharrinn Anker Jørgensen á vöjumferð í Sovjetsamveldinum. Myndin er tikin tá Anker fer úr Moskva til Taskjent.

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

12. PARTUR

— Hví, spurdi Manja ræðsluslugin. Hvat er á vasi?

— Pápi tin er vörðin sjúk. Hann varð noyddur að fara frá arbeiði og til hús fyrir umleið hálfum tíma síðan. Hann heitu á meg um at boða tær frá og biðja teg koma til hús beinavegin.

Manja fór stórleypandi út úr skúlagarðinum. Hon hugsaði als ekki um, hvussu tað kundi bera til, at faðir hennara hevði sent boð eftir henni, meðan hon var til próvtøku.

Hálmóti hugsaði hon um sjúkuna, faðirinn hevði fingið, tað álvarsomu sjúkuna. Tí álvarsliga sjúk mundi hann vera vörðin, tá boð vörðu send eftir henni. Manja rann. Hon var rædd. Fyri bert fáum árum síðan hevði hon mist móðir sína, júst á sama hátt.

Ta ferðina vörðu eisini boð send eftir henni, meðan hon var í skúla. Tá hon var komin til hús var móðirin nógv versnað. Hon var blikað, og sonn kvirra var yvir andlit hennara.

Nei, tað mátti ikki endurta-kast seg. So var hon einsamall í tí stóra heiminum!!! Manja hugsaði, og áðrenn hon var-

aðst tað, var hon við hús. Hon fór innar í stovuna, rópti:

— Pápi, pápi!

Onki svar.

Mundi hann vera í arbeðs-rúminum? Manja rópti aftur:

— Pápi, hvar ert tú?

Framvegis onki svar. Fyrt við ræðuligari hugsan og kenslum ferðaðist hon á litlu fótum sínum kring hús. Var hann deyður?

Men hann var ongastaðni.

At enda hevði hon seg niður á e'n stól í stovuni, men gjordist bráðliga ræðslugin. Onkur var eftir henni! Aftur. Tað vóru nú fídnir fleiri dagar, síðan hon hevði borið hasar óndu kenslurnar. Tað fór henni kalt eftir bakinum. Ein óhugnalig kvirra hevði yvirtakið í húsini. Av sonnum óhugnalig.

Hon rópti aftur:

— Pápi, hvar ert tú. Eg má hjálpa tær.

Bráðfaga hoyrði hon onkran órógva ta óhugnaligu kvirruna. Tað var dururin uttar í urtagarðin, sum hevði seg aftur og fram. Hvussu kundi tað bera til, at hasin dururin var opin. Hann var jú altíð læstur. Løg-ið.

Síðani hoyrði hon fótafet. Spakuliga. Tæv nærkaðust. Af-

samt. Og áðrenn hon varnaðist tað, stóð onkur aftan fyri hana! Hon kulsaði.

Ein kraftarmikil maður og herðabreiður brosaði til hennara.

TAÐ VAR MAGNE AKRE
Manja var vörðin sum stórur.

Hon bert leit ræðsluslugin at honum. Eygu hansara ferðaðust kring alt líkam hennara. Hann hevði besta hugin at fremja okkurt. Helt Manja.

— SO, tú ert Manja...

— Hvat vilja tygum, spurdi hon.

— Tú veit, hvør eg eri?

— Jú.

— Pápi tin hevur sagt tær frá øllum um meg og um tilveru mína, kki so? Okkuri um, at eg eri óhugnaligur. Kanska eisini okkurt um gentur. Javngamlar við teg? Og nú ert tú rædd?

— Eg eri ikki rædd.

— Ikki tað? Hann gekk eitt fet nærri. So, Manja er ikki rædd. Heldur ikki fyri mær. Tað fróir oyrað. Tú ert kanska fegin um at hitta meg? Eftir at hava hoyrt allar frásagnirnar. Um tær seytna ára gomlu!!!!

— Eg skilji ikki framsøgn tygara.

Magne Akre brosaði, og hevði seg nærri teirri ungu gentuni.

— Tú ert av sonnum verd at ynda, Manja.

— Hvørva tygum ikki, og tað í stundini, rópi eg. Manja hevði seg nokur fet frá honum.

— Grettir tú nakað, gerist eg vreiður. Skal eg gerast vreiður?

Hann fór yvir ímóti henni og brosaði framvegis.

Men í eygum hansara hómað ist nakað ógvusligt. Samstundis fekk andlit hansara deydligt demi.

— Verð kvirri!

— Far burtur. Allar frágreiðingar um mannin, sum nú hevði fingið nærum yvirtakið á henni, vörðu við eitt veruleikakendar.

Hon fór stórleypandi oman móti hurðini og fekk hana upp. Áðrenn hann var komin henni í nánd. Men bráðliga kendi hon á herðum sínum hendur hansara.

— Sleppið mær! Eg...

— Hvi ert tú rædd? Pápi tin er á lærda háskúlanum. Vit eru einsamall.

— Tygum eru óndur. Sleppið mær.

— Tú gert mótsøðu, tín litli devul, í lagi. Mær hóvar væl gentur, sum gera mótsøðu...

Hann flenti. Láturin gælti, meðan tey bardust í durinum. Manja hugsaði alsamt. Meðan hon bardist: Eg fari at vinna kortini.

Magne Akre var komin í ræta lagið. Hann bar júst somu kenslur, tá hann hevði havt »viðskift« við hinar ungu genturnar. Gentur sum Manja. Gentur sum Betty. Hann bar alsk til teirra. Tær vóru vakrar. At sammsta við blómur. Tær nýttu onki at friðka um

útsjónina. Hovdu tað kki fyri neyðini. Onki smyrsl, sum tær gomlu kvinnurnar plagdu at nýta.

Sum mamma hansara. Mamma hansara? Hann visti tað ikki sjálvur. Hon bar ið hvussu var orð fyri at vera mamma hansara.

— Manja, segði hann bráðliga. Eg skal ikki gera tær nakað. Vit skulu bert práta.

Bert práta? Var hann sinn'sjúkur?? Manja bert hugsaði.

— Tær flýggja, men eg vil bert práta. Betty og Rebekka og allar hinar. Tú skilir meg, Manja.

— Sleppið mær. Eg vil ikki lura eftir tygum. Tygum eru ikki rettsiðaður.

— Tú skal ikki fáa høvi at siga tað, titt... Eg havi sæð teg og onnur í Hit House. Muður hansara hevði seg fram við andlit hennara. Hann var útlúgvadur, helt Manja, sum royndi at gera seg leysan úr hesum inniles a hválvinum. Hann helt framvegis. Fast. Jarnhórdu hendurnar.

Men bráðliga var hon leys. Tað var eyðnast henni.

Manja rann frá honum. Hann aftaná. Tað eyðnaðist honum bert at nema við hvørkrar hennara. Manja helt á at renna. Samstundis rópti hon um hjálp.

Men Akre var ikki longur eftir henni. Hann varð s'andandi og brosaði:

Ketan við gullhjartanum lá í hondum hansara. So mikið var eyðnast honum við til ákinum í áðni at fevna hvørkrar hennara!

Og Manja var vörðin vitandi um, at gullhjartað hennara var havnað í hondum versta figginda síns!

(Framhald)